

Zeii batrani stiu inca sa petreaca!

Ștefan Augustin Doinaș

Iubiti colegi purtand acelasi hram!
Sunt patruzeci de ani - o vesnicie!
De cand, intaia oara, ne porneam
De-aici, ca o superba herghelie
De manji nestiutori de bici si ham.
Eram frumosi: purtam vapaia pura
Care se-arata-intreaga pe figura.
Acuma, iata-ne - si mai frumosi;
De frumusetate grea, interioara,
Care ne face - poate - mai sfiosi,
Caci n-are focul viu de primavara
Al astrilor puternici si gelosi,
Ci doar surasul palid care-inseamna
Caldura blanda-a soarelui de toamna.
Ei si!? Intelepciunea unei vieti
E s-o traiesti, pe fiecare treapta,
Prin ceea ce-i e propriu, si sa-nveti
a-i da, necontenit, masura dreapta.
Sa-i dam, deci, acceptatei batraneti
Prilejul de-a ne-ntineri, o clipa
Prin tot ce-a fost recolta si risipa.
Noi, toti, ne-am pregatit candva, de zbor
Aici, intre aceste ziduri sfinte.
Azi am venit sa ne rostim in cor
Recunostinta inimii, fierbinte,
Omagiul cald, al nostru-al tuturor,
Adus acum liceului prin care
Am cunoscut intaia consacrare.
Tot ca elevi, dar azi mai silitori,
Venim sa strangem generoasa mana
A unor fara seaman profesori.
Celor de-aici, si celor din tarana,
Intotdeauna le vom fi datori:
Caci tot ce le platim, pana la moarte,
Din ce ne-au dat, e doar o mica parte.
Ne-am adunat sa spunem, fara glas,
Prezent! in numele unor prieteni
ce nu-s aici; acei care-au ramas,
devreme sau tarziu, sub triste cetini;
sa ne-implinim cucernicul popas
la cerul lor cu astre scufundate
ce-asteapta azi un semn de pietate.
Suntem aici pentru-a raspunde-acum

POEZII ONLINE

La intrebarea: Ce-ati facut in viata?
E o-ntrebare de sfarsit de drum?
Eu cred ca nu: raspunsu-i inca-n fata.
Ci-n clipa cand il vom rosti, oricum
Ne-ar fi - carunt sau inca negru - parul,
Doar urma noastra spune adevarul.
Ne-am adunat ca sa-adunam acest
Teribil adevar al vietii noastre
Cu tot ce are mandru sau funest
Din biruinti, sperante si dezastre,
Sa nu ramana-n pulberi nici un gest,
Ci-insumat-ca un mirabil numar
Sa-l ducem impreuna, toti, pe umar.
Ne-am adunat sa ne copilarim.
Sa dezgropam din noi crenguta verde
A unui vesnic tanar vifleim
Pe care sufletul nicicand nu-l pierde,
Si-ncaruntiti cum suntem sa-l traim
Din nou: in cantecele si-n credinta
Care din leagan ne-au scaldat fiinta.
Iar daca-i scris ca orele de azi
Sa bata a suprema intalnire
Aprindeti-va sorii din obraz,
Fiti numai bunatate si iubire,
Si-orice cuvant rostiti-l in extaz!
Sarutul cel din urma, ca si-ntaiul,
Sa ne vegheze-n flacari capataiul!
Prieteni si colegi - bine-ati venit!
In lupta noastra crancena cu timpul,
Hai sa ne credem inca la zenit!
Restaurati, deci pentr-o zi, Olimpul!
Dati intalnirii nimbul cuvenit!
Din mana-n mana cupe mari sa treaca:
Zei batrani stiu inca sa petreaca!